

БЕРИ, БРАТЕ, НА РОЗУМ.

Люте та бісити ся редактор "Українського Голосу", бо "Українські Робітничі Вісті" спокую йому не дають. Не маючи нічого річезового на оборону чорної роботи, яку він і його газета сповівають, він стараєть ся відбиватись умовними благовітнями, які а нього до кожного числа призибують ся ніби "мімоходом".

Писав би собі чоловік спокійно брехню за брехнею про звєрства комуністів, які йому снять ся, про великанські повстання на Радянській Україні, яким нема ні початку ні кінця і які ніколи до нічого не доводять, про те, як большевики посуху роблять та голодом і пошестями народ мучать, який то Петрушевич добрий пан і як він за американські та канадські долари може у Відни галицьку державу збудувати і пр. і пр., а тут тобі "коммахи, павуки, раки, хробаки, слимаки, гадюки, вужі, броду, лазун, дазун, хижак" з "Укр. Робітничих Вістей" спокую не дають.

"Українські Робітничі Вісті" бють в дурну редакторську голову так, що редактори всяка поганя привиджують ся, лави копають в "громадянську", приятеї обдурюють і з перед носа виборчі "джаби" виривають, тай як же тут не лютувати та не бісити ся.

На те й ворожка з "Українського Голосу" не порадить.

Голову редактора "Укр. Голосу" беззастано морочить одно питанє, яке він ставить собі в останнім числі своєї газети, також ніби "мімоходом":

"Гм, як би то на се відповісти?"

Як би то відповісти "Укр. Робітничим Вістям" так, щоб читачи "Укр. Голосу" переконаті, що наша газета так собі, зі злоби, його нівинно нападає.

Знайшов "мімоходом" відповідь... Під статями і дописами в "У. Р. В." є часом псевдонімі підписи: Волинцев, Чорнороб, Мужик, Мусій і Оса. Хто они такі? Чи не вписались за се?... І вчепили ся... Мужик і Чорнороб — се в понятю буржуазного наймита з "Укр. Гол.", худоба, звірята. З осі, може той редактор зробити муху, комаху, або що хочете, Мусій... дарма, що се імя на Україні такеж саме популярне, як Іван, чи Петро, дарма, що сего імени уживають українські письменники в своїх творях, оно пісмя редактора-жидюка походить від імени Мойсей, або Мошко, Волинцев... що се за птиця, комаха, рак, павук, слимак, хробак, гадюка, вуж, броду, лазун або хижак?...

І почав наш чорносотенний редактор писати, що в "У. Р. В." пишуть комаху, павуку, раки, гадюки і т. д. Бо чомуж оно не підписують ся своїм іменем і назвиском? Чому "хобвають ся"? А раз оно не підписують ся, то пишуть неправду про "Укр. Голос".

Чи не чорносотенна злогіка? Старєть ся чорносотенний редактор переконати читачів своєї газети, що уживає саму чорну роботу, як тут "У. Г." Хотів доказати, що то ніби вигадки на небіжника гетьмана...

Тимчасом є такі Розумовський, не Кирило а Всеволод, приятель "Укр. Голосу" і жне той український контрреволюціонер у Варшаві, куди хотів загланути "український Варяг" з Канади, теперішній редактор "У. Г.", але дїстав копияка в "громадянську" і вернув до Канади.

Хвалить ся "Укр. Голос" у частю України, в параді купівля та промисловців в Вінніпегу. Є чим хвалитись. Се ж бо й є та "патріотична робота", якою займаєть ся "Укр. Голос" і його група з Укр. Народного Дому. Хоч той же самий "У. Г." віднекуєть ся, що він з капіталістами нічого до діла немає, то ділами своїми панки від "Укр. Голосу"

пише? Пише правду, чи брехню? Оборонєть інтереси працюючого люду, як се роблять ті, що пишуть в "Укр. Роб. Вістях", чи обманює працюючий люд в інтересі визискувачів капіталістів, як се роблять ті, що пишуть в "Українськїм Голосі". Ось в чім вся суть справи.

Про се знає чорносотенний редактор "Укр. Голосу", котрий сам не тільки що ніяк не підписуєть ся під своїми "мімоходом" писаними мімокованями, але зовсім не подає ніде в "Укр. Гол." жадного правдивого або прибраного свого назвиска. Він лишень, як звичайно у всяких інших справах, стараєть ся звєсти з глузду читачів своєї рептильки.

Послугуючись сим своїм подлим єзуїтським способом розумованя, "Укр. Голос" стараєть ся доказати, що газета, яку читають робітники і фермери не може бути капіталістичною; а вже ніколи се не можливе тоді, коли она відзиваєть ся за передплатою.

Нема що "У. Г." прикидати ся дурнем, бо і його читачам відомо, що "Фрі Прес" видаєть ся для того, щоб її читали робітники і фермери, та що за ню треба платити, хто її хоче читати. А прецінь навіть читачі "У. Г." не назвуть її робітничою, або фермерською газетою, а тільки капіталістичною. Капіталісти видають газету і піддержують такі рептильки, як "Укр. Голос", не для себе самих, а для того, щоб ними задурманювати робітників і фермерів. І газета, яка оборонєть капіталістичний лад і капіталістичні інтереси, зводить боротьбу проти руху працюючих мас, є собачим сторожем ситої буржуазії, і газетою буржуазною. Не важко ж, що она звиває читачів, щоб її передплачували, чи ні.

"Укр. Голос" посилаєть ся многім читачам безплатно цілими роками, хоч они публично заявляють, що не хочуть цієї шматки читати. Хто оплачує кошт звязаний з тим "графісовим" вислєданєм "У. Г." "Укр. Голос" оборонєть буржуазію і буржуазний лад. Чи є він, отже, газетою робітничою? соціалістичною? комуністичною? чи буржуазною?

Глупенським зазивом "до капіталістів" за передплатою, не одурить "У. Г." нікого. З капіталістами говорять його редактори і менеджери по тихо, в приличних готелях та приватних домах. І там они не тільки не боєть ся признати, але божають ся, що "Укр. Голос" газета буржуазна і зовсім "благодяждана".

"Укр. Голосові" дуже подобало ся переплутанє імен Всеволода і Кирила Розумовських, що аж історичну лекцію на сю тему прочитав.

Але хоч би словом сказав правду, що "У. Р. В." говорило про Всеволода Розумовського, добре "Укр. Голосові" відомого свого приятеля, котрий сповняє в варшавській "Українській Трибуні" такуж саму чорну роботу, як тут "У. Г." Хотів доказати, що то ніби вигадки на небіжника гетьмана...

Тимчасом є такі Розумовський, не Кирило а Всеволод, приятель "Укр. Голосу" і жне той український контрреволюціонер у Варшаві, куди хотів загланути "український Варяг" з Канади, теперішній редактор "У. Г.", але дїстав копияка в "громадянську" і вернув до Канади.

Хвалить ся "Укр. Голос" у частю України, в параді купівля та промисловців в Вінніпегу. Є чим хвалитись. Се ж бо й є та "патріотична робота", якою займаєть ся "Укр. Голос" і його група з Укр. Народного Дому. Хоч той же самий "У. Г." віднекуєть ся, що він з капіталістами нічого до діла немає, то ділами своїми панки від "Укр. Голосу"

показують, що їхня газєтї брєше людам в живї очї. Устроювала собі буржуазію парадї в Вінніпегу, отже "нашї рїднїй" буржуазіі захотїло конєчно показатись, що она також щось значить. Треба було показатись тимбільше, що от вибори наближають ся. Отже потягли гурток своїх замотеличених прихлонників з Народного Дому, щоб приспївували ситим буржум. Бїдні жертви патріотичного самонашїства пішли та й спївали, самї не відаючи, що їх хитрі панки витягли на вигляд, аби показатись, що они мають який такий вплив серед місцевих українських мешканців.

Та найкумеднїше, кажуть, представляв ся віз, що мав зобразувати поступ українського фермера в Канаді за 25 лїт. На возї посадили "патріотї" щось два тусин дїтей, фермера і фермерку і написали, що се доробок українського фермера за 25 лїт в Канаді. Се гарний "доробок", нема що казати, але що на се скажуть українським "патріотам" англїйські "патріотї", котрі і так нарають, що "форієри" за боргю плодять ся. Чеїже за той віз українських патріотичних аранжерів не похвалять.

Вся українська контрреволюційна прєса перепечатала з лївського, петрушевичівського "Українського Вістника" пересторогу якогось Роянського, котрий каже, що якийсь Василь Сось, з села Турівки, пов. Скалат, ніби мав "за намовою большевицьких агентів" виїхати з Канади до Совїтської Росїї, де він був два місяці, а відтак "в однім робітничім убраню... ограбленю до рїдного села. Пересторога кінчить ся словами: "Дорогі братя за морем, щоб Ви не були такі легковірні большевицьким газетам і агентам, бо так вийдете на тїм як Василь Сось".

Цїкаво дїстати поясненє від котрої небуць із тих газет, що напечатали ту "пересторогу", коли і яким способом галицькі Сосї відїїздили з Канади до Сов. Росїї? Які газети і агенти закликали до виїзду та обіщували легку роботу і велику платню?

Той Сось, про котрого пишеть ся, мав, як се сказано в пересторозї, вернути до свого села з початком серпня с. р. Два місяці він мав ніби бути в Сов. Росїї, то значить, що він мусїв би був виїхати з Канади при кінци мая, або з початком червня. Тимчасом всїм відомо, що вже з початком мая с. р. границї Сов. Росїї були замкненї для емігрантів зі Злучених Держав і Канади. В який же спосіб той Сось дїстав ся до Сов. Росїї?

Тай взагалї і перед тям трудно було дїстати ся до Сов. Росїї і то не тільки галицьким Сосям, але робітникам, горожанам Росїї. Загально відомо було, що совїтське правительство старалося здержати ре-еміграцію, поки не відбудуєть ся промисла, в якому можна було дати прибуваючим емігрантам занятє. Ніхто не захвалював обставини в Сов. Росїї, а кожда дїсно робітнича часосїнь виразно вказувала на трудності, з якими мусьть робітники і селяни совїтських рєпублік боротись. І нїні они кажуть правду про голод і про трудне положєнє сов. рєпублік. Натомїсть буржуазна прєса каже, що голод, то видумка большевицька.

Рїч, отже, ясна, що ся пересторога, се видумана глупа провокаційна штука якогось контрреволюціонера, котрому контрреволюційна прєса в Канаді так радо покористувалась. Нашо шукати за такими вістями в старокраєвих контрреволюційних газетках, коли їх можуть українські чорносотенці тут фабрикувати, особливож про що небуць, що маяк небуць звязь з Канадою. Тодї воно вийде подїбнїйше до правди і буде більше гїдне туду "патріота", бо буде "том мейд".

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

Ще в гїршїм положєню опинились тих 18% нашого селянства, які посїдали ще меншї клантки землї.

Давнїше же вони могли собі порадити, находячи роботу чи то в гуральнях, чи тартаках, чи в другім промислї, звязанім з селом. Більшї піднїмчивї елемєнти емігрували за границю і там находили кусок хлїба.

Тепер відносини багато змінїли на гїрше. Гуральнї — замкненї, або знищенї вїйною, або з других причин, в Нїмєччинї безробітє, не вїстарчає працї для своїх, в Польщї промисла пїдував до зїнєш 5% довоєнної продукції, з Америки наїли люду мусить вїїздити за браком занятя, бо переружена товарами Америка не має зараз збуть для своєї продукції за кордоном так з причини дорожнєчї своєї валютї, як взагалї з причини загальної господарчої кризї, яку зараз переживає цїлий свїт.

І так ми вернулись яких 20 лїт назад, до передемїграційних часів — а наше бїдє селянство зданє на ласку і незалежнїсть якого небуць обшарника, чи другого якого небуць пїдприємця. Його визискують зараз немислєсердно, розумюючи се, що той сїльський нуджар мусить йти на ту роботу, яку він йому дає, бо нїгде инде другої роботи нема.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

СЕЛЯНСЬКЕ ПИТАНЄ В СХІДНІЙ ГАЛИЧИНІ.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 1919 р. свої стремлїня в сьому напрямку виявило воно в організації т. зв. "Робітничо-Селянського Союзу", але ті стремлїня були з одного боку ударєненї нашїми "патріотами", з другого боку буди вони ще так невразні і хаотичні, що й не могли допровадити до якоїсь конкретної цїли.

Очевидно, що так дальше бути не може. Вїйна і після воєннї обставини поставили селянство наше ще в більш невідраднї умови житя. Богатїйшї верстви більш менш самостїйні господарств, що правда, в деяких випадках навіть збогатїли, але менш самостїйні господарства зїстали зруйновані або безосередно вїйною, або другим чинником з нею звязаними. Не стало багато худ і сїльсько-господарських буднївк, повїдрано за дармо або пїдармо багато худоб і т. д., так що сїмо можна сказати, що дво-три могові "господарств" у нас зїстали зовсім до ряду "халупників", сїльських нуджарів.

БРЕХНЯ НІКОЛИ НЕ МОЖЕ БУТИ ПРАВДОЮ.

В кінци 1918 р. і першїй половинї 19